

Professoriltire läe järel ja suurkooli lõnetooli järel. Üks käsi oli aga kriipsu läbi tema rehnungi teinud, ja see oli tema loodetud äiataadi enese käsi.

„Gotthold!“ ütles Gewa weel üks kord, ja see ütles „Gew“, jälle Hebreä eestähelise rõhul. „Gotthold üttele, Sina igaw inimene, mis peale Sina mõtled? Ja miks wahid Sina oma tühja rohu peale, mida kesket minu lillelaba ja teedujuure laba külwasid? Ja miks riidlesid Sina isaga, et tema nüüd omas harjunud isemeeles meie laulatuse wasta seisab?“

„Mina wastan Sinu küsimiste peale tagurpidi, laps! Wiimane ei ole õige; mina ei riidlenud mitte Sinu isaga, meie mõtted läksiwad aga natuke käredest lahku. Mina otsin meie teaduses seda mis elaw, ja endenew on — tema wiiwib selle juures mis surnud, mis paljas kuju on. Tema nimetas mind pealiskaudsels, mina teda kuiwetanud kujulaseks.“

„Ja minust saab senni wana neiu!“ kurtis Gewa.

„Ei, laps, waid minu armas, weike, hoolas laasake. Waata selle pitk-orkalise, pats-terake nisku peale! Se on Egyptuses, Niiluse jõesuu lahete wahel kaswanud, on pühast Niiluse kõntsaft kosutatud: kolmtuhat aastat on need iwad muumia kuiwetanud läe peus seisnud, neiu Thaiisi peus, kes Ülempreester Im-hotepi tütar suures Itaa linnas, Memfisisis oli. — Mina aga näen neist

rohelistest laenetest, selle weike wiljamaa tüki peal seda Memfisi lapse Sfinksi-nägu wälja paistma, kellel kuninglik juukse-pats kaelas on, sest Im-hotep oli Farao poeg. Ja tema käes lootuse-dis, mis tõeste ka ennemuistne lootuse täht on, mitte ankur, see kristlik täht, mis õiguse poolest mund midagi ei ole, kai muudetud rist.“

Gewa waatas imestates kõneleja peale, nenda et tema pea pääwaworju kollase woodre kumal wälja näitas, nagu maalitud pühakuju Katholiigi kirikus.

„Sina tead,“ rääkis kanditeeria Doktor edasi, „mis Sinu isa pärast meie waidlemist ütelnud on: Kas wõtke minu tüttart wõi mitte, aga minu luba ei ja Teie mitte. Mina pidajin Teid üheks ustatawaks teaduse jüngriks, aga Teie olete ka üks niisugune uuendaja, niisugune elaw. Wadake, minu sõber Salkaraa on minule nisku iwi ühest muumia kiristust saatnud; mina ütlen Teile, nii wähe kui neist kolmtuhat aastat wanadest iwadest nüüd weel leiba saada wõib, nii wähe—“

Tema ei saanud oma lõnet lõpetada, Gewa hakkas tema laelast kinni ja hüdis: „Nüüd saan aru! Tõdest, Gotthold, Sina ei ole nii rumal kui Sa wälja näed! Oh, nüüd wõid Sina mind ikka Heewa nimetada — Sina leiad ka tegewas elus teed, ja mis lena mõte see on preili Thaiisist ja